

TORROELLA DE MONTGRÍ

Transcendència

Les imatges de Salvi Danés tenen un origen molt personal que alhora esdevé un registre col·lectiu.

EUDALD CAMPS

Si el pensament és «feble», com defensava el filòsof Gianni Vattimo, l'art encara ho és més. No es tracta, però, d'una «feblesa» fruit de la ignorància, o de la incompetència, sinó més aviat de tot el contrari: la consciència de fragilitat i l'assumpció dels límits de la representació (o del llenguatge, com se'ngueix recordant-nos Wittgenstein des de la distància) implica aprendre a mirar l'anvers de les coses i, en especial, estar atent a tot allò que s'esdevé als marges, als espais liminars, als intersticis que es resisteixen a ser etiquetats (classificats, embalsamats).

La idea, per entendre'ns, és que de tant en tant, artistes com Salvi Danés ens recorden que també és possible parlar de coses una mica serioses i definitives, com ara la vida i la mort, el temps i l'es-

Salvi Danés

Les fotografies de Salvi Danés (Barcelona 1985) capturen el paisatge físic de l'Empordà i també una essència intangible. A través d'aquesta mirada atenta, Danés convida el públic a un viatge nostàlgic, bo i recordant-li la fragilitat del present i la transitorietat de tot allò que ens envolta.

pai («L'espai és el cadàver del temps», diu l'Anna Adell) o l'infinit, aquell «vuit tombat de panxa enlaire, / com un escarabat vençut injustament / per la física» (segons els versos alats de Màrius Sampere).

De tant en tant, insistim, l'art retroba aquell espai de transcendència (irrellevant però transcendent, l'art) que li és propi i deixa d'apuntar-se (que vol dir anar a remolc) a l'última moda o a l'es-

lògan publicitari més sorollós per endinsar-se, a les palpentes i fent tentines, en les zones fosques de la nostra consciència: aleshores l'art esdevé paupèrrim com el llenguatge però, a canvi, també aconsegueix ésser perceptible com a sincer.

En aquest procés de despullament elemental la forma, per a Danés, esdevé la pròtesis necessària i, amb ella, la recerca (per descomptat sempre parcial o fallida) de la perfecció: «Hi ha moments a la vida —deia en Saramago— durant els quals es descobreix que la perfecció existeix, que també és ella una petita esfera que viatja en el temps, buida, transparent, lluminosa». Doncs això: de tant en tant l'art flirteja amb la perfecció.

I és que la perfecció és una característica dels treballs de Danés. I la fragilitat, i el desconcert. De fet, la seva fotografia actua com aquell «vel de Maia» descrit per Schopenhauer (adaptant un mite hindú) que «cobreix els ulls dels mortals» indiferenciant el somni de la vigília o, si ho preferim, que converteix tot acte de coneixement en una superposició de fines capes de món, en un palíndrom transparent on les paraules i les coses assagen la seva improbable reconciliació. Aplacat el món, el que resta és un joc de naturalesa molt més plàstica que fotogràfica i que, en darrera instància, ens parla, com dèiem, dels límits de la representació. O, com ens recorda el filòsof alemany: «[La ciència] és comparable al tall d'un marbre, que ens mostra una multiplicitat de vetes, unes al costat de les altres, però que no permet reconèixer el curs d'aquelles vetes des de l'interior del marbre fins a la superfície».

En paraules seves: «En primer lloc, el meu motor és la curiositat i, en segon lloc, la voluntat d'atresorar alguna cosa. No atresorar en el sentit d'apoderar-me'n, sinó més aviat d'intentar preservar com jo ho veig o les sensacions que m'evoca».

SALVI DANÉS
Palau Solterra

Església, 10. Torroella
de Montgrí
Fins al 8 de juny.
Obert els caps de
setmana.